Ο άγιος Αβράμιος και η ανεψιά του Μαρία

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 29 Οκτωβρίου, 2017

29 Οκτωβρίου

Από τον Ευεργετινό

Ο άγιος Αβράμιος, όταν η ανεψιά του Μαρία έμεινε ορφανή, την πήρε κοντά του, στο εξωτερικό κελλάκι του ασκητηρίου του, και της δίδασκε την ασκητική ζωή. Αυτή, αν και μικρή, είχε επίδοση στην αρετή. Κάποτε όμως ένας επισκέπτης την παρέσυρε στην αμαρτία. Στη συνέχεια η Μαρία έπεσε σε απόγνωση, έφυγε από το ασκητήριο και κατέληξε πόρνη σ’ ένα ξενοδοχείο. Ο άγιος Αβράμιος, μετά δυο χρόνια αναζητήσεων, έμαθε πού βρίσκεται. Αμέσως ξεκίνησε για το ξενοδοχείο εκείνο, ντυμένος με στρατιωτική στολή, για να τη σώσει.

***

Όταν έφτασε στο ξενοδοχείο ο Αβράμιος, έμεινε εκεί λίγον καιρό, χωρίς να μπορέσει να δει πουθενά την ανεψιά του, επειδή εκείνη τόσο πολύ απέφευγε να τη δουν άνθρωποι σώφρονες, όσο αντίθετα επιδίωκε να τη δουν άνθρωποι ασελγείς και ακόλαστοι. Αυτός τότε σκέφτηκε κάτι, που και μόνο του μπορεί να δείξει τον πολύ του ζήλο και ότι, για να σώσει μια ψυχή, τίποτε δεν απέφευγε. Μιμήθηκε δηλαδή και την εμφάνιση και τις κινήσεις ενός εραστή –αυτός που ήταν σχεδόν άυλος σαν τους αγγέλους– και υποκρίθηκε ότι είναι κυριευμένος από σαρκικό έρωτα. Πήγε λοιπόν στον ξενοδόχο και του είπε χαμηλόφωνα: «Άκουσα ότι έχεις κάποια κοπέλα πάρα πολύ όμορφη που μένει στο ξενοδοχείο και δέχεται πελάτες όσους θέλουν. Αυτήν λοιπόν ποθώ και εγώ, και γι’ αυτό ήρθα».

Ο ξενοδόχος, βλέποντας τα άσπρα μαλλιά του Αβραμίου, τον σιχαινόταν από μέσα του και τον κατέκρινε για την πολλή του ακολασία και ασέλγεια, που ούτε σε τέτοια γεράματα και με άσπρα μαλλιά δεν ήθελε να σωφρονιστεί. Για να μη χάσει όμως τα χρήματα από την κοπέλα, άρχισε να ερεθίζει, όπως νόμιζε, τον άγιο και να του υποδαυλίζει την επιθυμία παινεύοντας υπερβολικά την ομορφιά της. Εκείνος έβγαλε τότε από τον κόρφο του το νόμισμα, το έδωσε στον ξενοδόχο και του παρήγγειλε να ετοιμάσει δείπνο, και σε αυτό να του παρουσιάσει την κοπέλα. Αυτός, αφού ετοίμασε πολυτελές δείπνο, παρουσίασε την κοπέλα, πολύ καμαρωτή και στολισμένη.

Όταν την είδε με τέτοια πορνική εμφάνιση ο Αβράμιος, ράγισε η καρδιά του και συγκράτησε σιωπηλά τα δάκρυά του, μην τυχόν προδώσουν σε αυτήν το θέατρο που

έπαιζε και την τρέψουν σε φυγή. Τα δάκρυά του όμως δεν μπορούσαν να σταματήσουν, γιατί τα ανάγκαζε ο πόνος του· γι’ αυτό και έτρεχαν άφθονα, και έστρεφε το πρόσωπό του από εδώ και από εκεί, για να τα σκουπίζει από τα μάγουλά του. Για να ξεγελάσει όμως κάθε υποψία, της έλεγε λόγια πορνικά, της έκανε νοήματα, της χαμογελούσε γλυκά και έκανε όλα όσα μπορούν να φουντώσουν τον έρωτα. Εκείνη με τη σειρά της ανταπέδωσε στον Αβράμιο με φίλημα· τότε όμως αισθάνθηκε ελαφρά την ευωδία των αγνών και ασκητικών μελών του και θυμήθηκε τον προηγούμενο τρόπο ζωής της και το καλό της αγνότητας και από ποια αγαθά ξέπεσε η δύστυχη. Άρχισε λοιπόν να κλαίει με καυτά δάκρυα και να στενάζει λέγοντας: «Αλίμονό μου, την αξιολύπητη! Αλίμονο σ’ εμένα, τη δεμένη με σχοινιά τόσων αμαρτημάτων! Αλίμονό μου, τι να κάνω! Πώς θα γίνει τώρα να με καταπιεί η γη;»

Από αυτά ο άγιος Αβράμιος φοβήθηκε μη τυχόν φανερωθεί και αυτός, και έπειτα η ανεψιά του τραπεί σε φυγή από την πολλή μεταμέλεια. Θέλοντας λοιπόν να αφαιρέσει κάθε υποψία έκανε τον ακόμη πιο αδιάντροπο εραστή και είπε: «Άφησε, κοπέλα μου· σταμάτα αυτά τα λυπητερά, γιατί δεν ανταμώσαμε σήμερα για να θυμηθούμε τι έχουμε κάνει». Στράφηκε έπειτα στον ξενοδόχο και είπε: «Φίλε, φέρε μας και πάλι να φάμε και να πιούμε, για να ευχαριστηθούμε οι δυο μας, επειδή, όπως βλέπεις, από μακριά ήρθα γι’ αυτήν».

Όταν ετοιμάστηκε το πολυτελές συμπόσιο, ο άγιος, ο οποίος για πενήντα ολόκληρα χρόνια ούτε γυναίκα είχε κοιτάξει, ούτε είχε χορτάσει ποτέ το ψωμί και το νερό, που είναι αναγκαία, κάθισε στο τραπέζι μαζί με μια γυναίκα πόρνη και ήπιε κρασί και έφαγε κρέατα. Παράδειγμά του είχε τον μακάριο Παύλο, του οποίου και έγινε μιμητής στον ζήλο και στην ευσπλαχνία· γιατί γνώριζε ότι κάποτε ο απόστολος είχε συμμετάσχει σε τελετή αγνισμού και είχε ξυρίσει το κεφάλι του και είχε κάνει περιτομή στον Τιμόθεο, και έπειτα δεν δίστασε να αφήσει τον Ιουδαϊσμό, προκειμένου να ελκύσει ψυχές απίστων στη θεοσέβεια.

Όταν λοιπόν τελείωσαν το φαγητό, πιάστηκαν χέρι με χέρι και μπήκαν στο εσωτερικό δωμάτιο, όπου ήταν ένα κρεβάτι καλοστρωμένο. Ο Αβράμιος κάθισε σε αυτό και η κοπέλα του είπε: «Δώσε να σου λύσω τα παπούτσια». Εκείνος την πρόσταξε να ασφαλίσει πρώτα την πόρτα με αμπάρα. Αυτή λοιπόν έκλεισε καλά την πόρτα και αγκάλιασε σφιχτά τον άγιο. Τότε ο Αβράμιος, βλέποντας ότι αυτή δεν μπορεί πλέον να ξεφύγει, πέταξε τη μάσκα του εραστή και φανέρωσε τον Αβράμιο που αυτή έκρυβε. Και αφού αφαίρεσε τα στολίδια από το κεφάλι της ανεψιάς του και αναστέναξε βαριά και με πόνο, της είπε:

«Σπλάχνο μου Μαρία, δεν ξέρεις ποιος είμαι εγώ; Δεν γνωρίζεις τον συγγενή σου; Τι λοιπόν σου συνέβη, ψυχή μου; Ποιος σε παρέσυρε στην απώλεια; Πού είναι τώρα το αγγελικό εκείνο σχήμα της παρθενίας; Πού είναι η σταυρωμένη ζωή; Πού είναι τα

δάκρυα της κατάνυξης; Πώς από το τόσο ύψος των αρετών γκρεμίστηκες στο πιο βαθύ βάραθρο της απάτης; Γιατί δεν μου έκανες γνωστό τον πόλεμο του εχθρού; Γιατί δεν μου φανέρωσες αμέσως τη φοβερή εκείνη πτώση; Οπωσδήποτε, εγώ και ο αγαπητός Εφραίμ θα πρεσβεύαμε για εσένα με δάκρυα και δεήσεις στον Θεό. Γιατί έφυγες τόσο μακριά από εμάς; Γιατί κυριεύτηκες τόσο πολύ από την απόγνωση, που είναι το σίγουρο αγκίστρι του πονηρού, ώστε να μη λυπάσαι πια τον εαυτό σου, αλλά να τολμάς χωρίς ντροπή να κάνεις ό,τι πιο αισχρό; Αυτό που πρέπει να κάνεις είναι να σηκωθείς από την πτώση και να δείξεις πολλή μεταμέλεια για όσα τόλμησες. Δεν γνωρίζεις πόσο μας σπλαχνίζεται ο Θεός και ότι μας φροντίζει περισσότερο από πατέρας, επειδή θέλει να μας μαζέψει –αν και εμείς πολλές φορές τον καταφρονούμε– όπως η κλώσα τα κλωσόπουλα κάτω από τις φτερούγες; Γι’ αυτό λοιπόν σε παρακαλώ, πάρε πάλι τον δρόμο που πηγαίνει μπροστά. Σε εξορκίζω στα άσπρα μου μαλλιά και στους κόπους που έκανα για εσένα και στις αφόρητες τώρα οδύνες της ψυχής μου, γύρισε στον προηγούμενο τρόπο ζωής· δώσε μου λίγη ανακούφιση και μη με στείλεις, τον γέρο, με λύπη στον άδη».

Λέγοντας αυτά στην ανεψιά του ο Αβράμιος, έμοιαζε να μιλά σε κουφό, γιατί εκείνη έσκυψε κάτω, έχασε τη μιλιά της από την πολλή ντροπή και έμεινε ακίνητη κοιτάζοντας τη γη, ενώ το πρόσωπό της άλλαζε χρώματα. Θελοντας λοιπόν να τη συνεφέρει από αυτή τη σύγχυσή της, της είπε: «Γιατί, παιδί μου, δεν μου λες τίποτε; Δεν ξέρεις ότι για εσένα έκανα τόσο δρόμο; Δεν ξέρεις ότι για τη δική σου σωτηρία έκανα όλο αυτό το θέατρο, δηλαδή τη στρατιωτική στολή, τον έρωτα, την κρεοφαγία –που, όπως ξέρεις, εγώ πάντοτε δεν ήξερα τίποτε πέρα από το κελλί και την ησυχία; Από τα ανθρώπινα αμαρτήματα κανένα δεν πρέπει να μας απελπίζει. Από τα τραύματα της ψυχής κανένα δεν είναι ανίατο· όλα θεραπεύονται, όταν καυτηριαστούν με την καλή φωτιά της μετάνοιας. Η αμαρτία σου, παιδί μου, να έρθει επάνω μου· εγώ θα δώσω λόγο για εσένα στον Χριστό· μόνο έλα μαζί μου, και ας ξαναγυρίσουμε στην ερημική μας κατοικία».

Από τα λόγια αυτά η κοπέλα ένιωσε σφοδρή συντριβή στην ψυχή της και, όμοια με την πόρνη του Ευαγγελίου, έπεσε στα πόδια του διδασκάλου θρηνώντας πικρά και μουσκεύοντάς τα με ποταμούς δακρύων. Ενώ λοιπόν αυτή ήταν η κατάσταση και εκείνος παρότρυνε την ανεψιά του να τον ακολουθήσει στο βουνό, αυτή τον ρώτησε τι να κάνει τα φορέματα και τα χρυσά νομίσματα και τα ασημικά και τα στρωσίδια της –γιατί τέτοια είχε πολλά και ακριβά. Ο ιερός Αβράμιος, σύμφωνα με την εντολή του Κυρίου, την πρόσταξε να τα αφήσει όλα και να ακολουθεί μόνο τον Κύριο, και να βιάζεται να φτάσει στον αληθινό εκείνο πλούτο της μέλλουσας ζωής.

Την πήρε λοιπόν, βγήκε κρυφά από το ξενοδοχείο, την ανέβασε στο άλογο και ο ίδιος προχωρούσε πεζός, τραβώντας το άλογο με το χέρι του. Όταν έφτασαν στο βουνό, άλλαξαν θέση στα κελλάκια, και αυτός προτίμησε να κατοικεί στο έξω, ενώ στην ανεψιά έδωσε το εσωτερικό, όπου και αυτοφυλακίστηκε εκείνη και ήταν συνεχώς

εκεί, να εξαλείφει με νηστείες και δεήσεις και δάκρυα τις κηλίδες της αμαρτίας από την ψυχή της. Καθώς δηλαδή μόλις πρόσφατα είχε συνέλθει από τα σαρκικά πάθη, τα είχε διαρκώς μπροστά στα μάτια της να της ταπεινώνουν την ψυχή και να της κεντούν πάρα πολύ οδυνηρά τη συνείδηση, αν και ο Θεός πολλές φορές της είχε δείξει ότι συγχώρησε τα αμαρτήματά της και την είχε στολίσει με το χάρισμα της θαυματουργίας. Για όλα αυτά ο Αβράμιος χαιρόταν με την καρδιά του και ευχαριστούσε τον Θεό.

Αφού λοιπόν ο άγιος έφτασε σε βαθιά γεράματα, έφυγε από τη ζωή και πήγε στις ουράνιες κατοικίες. Πέντε χρόνια μετά το τέλος του πέθανε και η ανεψιά του. Όταν κείτονταν πλέον νεκρή, μια γλυκύτατη χάρη στόλιζε το πρόσωπό της και μια λάμψη έβγαινε από εκεί, καθαρό σημάδι της λαμπρότητας που είχε η ψυχή της.

(Από το βιβλίο: ΕΥΕΡΓΕΤΙΝΟΣ, τόμος Δ’, Υπόθεση Μ’ (40). Εκδόσεις Το Περιβόλι της Παναγίας, Θεσσαλονίκη 2010)

(Πηγή ηλ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org*)*